

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1138

05.01.2025 (136)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 4

Kapitel två Politisk aktivist

Min första kväll i fäderneslandet

Det var min allra första dag i det gamla landet. Jag var tillsammans med en av mina allra första kontakter i den underjordiska motståndsrörelsen. Han hette Walter. Vi tog en promenad genom ett fält. Det var en stjärnklar natt. Jag föll på knä, böjde mig ner, plockade upp en handfull jord och kysste försiktigt det gamla moderlandets jord.

Senare uttalade han dessa ord:

*Vi kommer från ingenting
Och vi är ingenting.
Men vi är där!*

Walter var en erfaren frihetskämpe. Han hade arresterats mer än en gång av kommunisterna. Ändå vägrade han att kasta in handduken.

Han var inte en välutbildad man. Han var inte heller någon förmögen man. Hans

toalett var ett utedass. Köksspisen stod för den enda uppvärmningen. Jag minns att jag satt där med hans familj och klappade hans dotters svarta katt som hette "Me Lady". Det påminde mig om min fars berättelse om sin barndom i ett hus med samma värmesystem.

Det positiva var att en av hans vänner, som också var en gammal SA-man, hade en vingård! Det vin vi köpte där kom i en flaska utan etikett, men det smakade bra och var billigt. Jag tog ofta med mig några flaskor när jag besökte Hans uppe i norr i Schleswig-Holstein. (Jag kallade detta betalning för att hans fru tvättade min tvätt!) Jag köpte "Korn" (klar whiskey) eller rom där och tog med det tillbaka till Walter.

Dessutom var alla hans tallrikar och bestick original från Tredje riket, kompletta med örn och hakkors. Det fick maten att smaka extra gott! Deras monetära värde skulle vara betydande för en samlare idag.

Jag minns de andra i vår lilla cirkel, de också. Manfred, Horst, Willi, Katja och Albert i USA. De spelade alla en viktig roll i utvecklingen av NSDAP/AO-konceptet. Jag har fortfarande kvar den vackra färgbilden av Führern som jag fick av Katjas väninna, en SS-änka.

Horst presenterade mig för en sympatisk polischef.

Willi gav mig oavsiktligt en komplimang när jag retade upp honom en gång och han kallade mig "Saupreuß". Min mors flicknamn var Preuss. Jag är verkligen preussisk.

En sjukhuspersonal frågade en gång Albert varför han ljög om att han var veteran. VA hade inga uppgifter om honom. I själva verket hade han inte ljugit. Han var verkligen en veteran: Inte USA, utan Waffen-SS.

Ett nytt koncept

När jag reste genom det gamla landet såg jag ofta motståndsparoller i form av graffiti. Men det var omöjligt att mäta rörelsens styrka. Det var också omöjligt för sympatisörer att etablera kontakt och ansluta sig till motståndsrörelsen. Risker att bli arresterad var mycket höga.

Jag utvecklade ett nytt koncept. Ännu viktigare var att jag omsatte det i praktiken. Vid den här tiden var jag fortfarande tonåring.

En utländsk organisation med säte i ett fritt land skulle förse det underjordiska motståndet med professionellt producerade trycksaker. Den skulle ha en enhetlig kontaktadress i det fria landet. Förfrågare skulle få gratis provlitteratur och sitt eget unika "ID-nummer" ("Kenn-Nummer") för användning i framtida korrespondens istället för sitt riktiga namn och adress. Detta skyddade deras identitet i hän-

delse av en senare avlyssning av posten.

Frågeställaren som blev aktivist rekryterade sina egna cellmedlemmar. Eller förblev en "ensamvarg". Han fick regelbundet små försändelser från oss. Dessa skickades helt enkelt från flera olika platser och var väl kamouflerade. Varje försändelse innehöll ett "kvittoformulär" som mottagaren fyllde i och skickade tillbaka till oss. Om vi inte fick dessa formulär antog vi att något hade gått fel och upphörde med försändelserna.

Större "cellnätverk" krävde mycket större kvantiteter. De försågs med en annan metod. Storskaliga "smugglingsoperationer" organiserades. Dessa var extremt framgångsrika. De totala förlusterna av manskap och materiel förblev extremt låga under alla årtionden.

NSDAP/AO:s födelse

När jag återvände till USA grundade jag en ny organisation baserad på detta nya koncept. Den är känd som NSDAP/AO.

Vi tryckte omedelbart upp 1 000 hakkorsdekaler och skickade dem med flygpost till det gamla landet. De anlände precis i tid. En av dem visades på bästa sändningstid i TV, fastklistrad på en valaffisch för Willi Brandt.

Många amerikaner är inte medvetna om detta, men även diktaturer håller ofta "val", ibland till och med med flera "partier". Men det är fortfarande en bluff. Och en klumpig bluff dessutom. Till skillnad från, säg, i länder som USA idag.

Skrivaren var en gammal Rockwell-aktivist, George Adam Link. Han kommenterade att han önskade att det hade varit 10.000 klistermärken. Jag blev chockad. Hur kunde vi någonsin betala för så många? Men ett år senare var vår genomsnittliga upplaga 100.000 på en gång! Vid den tiden hade den tredje utgåvan av vår tidskrift, *NS Kampfruf*, på modersmålet utökats till ett tabloidformat i tidningspapper. Vi ägde också två tryckpressar för mindre jobb.

Denna expansion berodde till stor del på stöd från allierade amerikanska organisationer!

Jag lärde mig snart att det finns två typer av ideella organisationer. Den *första typen* ser andra ideella organisationer som allierade i en gemensam sak. Dessa allierade hjälper varandra. Den *andra typen ser andra ideella* organisationer som konkurrenter om samma donatorer. De försöker aktivt sabotera för varandra. Tyvärr är den andra typen ofta mer framgångsrik när det gäller att samla in pengar. Det är det enda de gör. Den första typen koncentrerar sig på konkret arbete för saken.

Två år senare grundade vi ett engelskspråkigt nyhetsbrev för våra amerikanska

sympatisörer. Detta utvidgades så småningom också till en tabloidtidning i tidningspapper. Båda tidningarna utkom i det formatet i över ett kvarts sekel. (Sedan övergick vi till nyhetsbrevsformat innan vi övergick till enbart online. Pappersutgivningen begränsades till vår bokproduktion, som utökades kraftigt).

Till en början hade jag ett heltidsjobb utanför hemmet. Jag donerade både min lön och min fritid till min "baby". Senare behövde jag bara arbeta deltid. Slutligen kunde jag klara mig på min sidoinkomst och i övrigt arbeta heltid för min "baby".

En dag kom en volontär i en annan ideell organisation, Don up i Kanada, med ett förslag: *Ni borde sälja saker! Vi gör det och tjänar mycket mer pengar på det sättet än genom prenumerationer!*

Vi försökte med det. Det fungerade. Alla var glada. Detta var i alla fall början på mitt livslånga umgänge med *postorder*.

Detta volontärarbete utvecklade *min organisations- och människokännedom*.

Att arbeta med volontärer är ibland ganska utmanande, både i positiv och negativ bemärkelse. Relationen är unik. En arbetsgivare kan avskeda en anställd. En militär officer kan arrestera eller till och med avrätta en underordnad.

Vänner och arbetskamrater

Min egen nystartade ideella organisation erbjöd en mycket liten och specialiserad nisch som länge hade varit obebyggd. Ryktet spred sig snabbt. Utmärkta medarbetare anmälde sig snart till tjänstgöring. De var imponerade av mitt centrala koncept och mina ansträngningar att gå från teori till verklighet. Dessa hängivna lojalister var ofta i samma ålder som mina föräldrar och till och med mina far- och morföräldrar. Det fanns ingen "generationsklyfta" här! Vi blev snabbt goda vänner.

Dessa okända hjältar av medborgerligt sinne inkluderade:

En journalist från 1920-talet. Hans hade flytt från sitt hem när kommunisterna invaderade landet i slutet av andra världskriget.

Ytterligare en flykting från samma område. Erich hade stridit i den tyska armén under första världskriget. Sedan emigrerade han till Amerika och blev amerikansk medborgare. Eftersom han hade varit medlem i tysk-amerikanska Bund frågade inkallelsekommittén om han skulle slåss mot Hitler. Hans svar: *Om Hitler invaderar USA kommer jag naturligtvis att försvara landet*. Tillsammans med andra likasinnade tillbringade han hela kriget med att gräva hål i ett läger i USA. De sjöng tyska krigssånger medan de gjorde detta. I slutet av kriget fick han ett hederligt avsked.

Min sekreterare och högra hand är dock definitivt högst upp på listan. Gretch-

en blev en av mina tidigaste och mest värdefulla medarbetare. Jag talade med henne i telefon *dagligen* i flera *decennier*.

Här är hennes berättelse.

Hennes gamla Bund-familj hade bott i Amerika i över hundra år, men de talade fortfarande sitt modersmål hemma och bevarade sitt heliga etniska arv. Hon var den enda familjemedlemmen som fortfarande levde.

När andra världskriget bröt ut vände sig modern till sin egen son och sade: *Om du kommer hem i en skitbrun amerikansk uniform skjuter jag ihjäl dig!*

När denne son senare berättade för domaren att han vägrat delta i *Roosevelts kriminella angreppskrig mot det tyska folket*, blev domaren vit och sprang ut ur rummet utan att säga ett ord. Han tillbringade krigsåren i fängelse som vapenvägrare.

Efter Tysklands kapitulation satte hon sig på ett järnvägsspår. Medan hon väntade på döden började hon tänka. Kanske skulle hon kunna göra något värdefullt en dag, om hon höll sig vid liv. Det gjorde hon verkligen!

Precis som jag hade hon arbetat som volontär i andra organisationer. Hon hade funnit detta arbete meningsfullt, men inte helt tillfredsställande. Det förändrades när hon hittade vår startup.

Det hade gått flera år innan jag hörde henne tala engelska för första gången. Hon sa "*Fill 'er up!*" till en bensinstationstjänsteman när hon stannade för att tanka på vår resa tillbaka från flygplatsen.

Denna bräckliga men stenhårda gamla bondflicka bodde i ett hus från pionjär-tiden med den ursprungliga eldstaden, handpump för vatten och utedass. På kvällen brukade hon påminna besökare om att se upp för kopparhuvuden på vägen till dasset.

Hon hade inget emot den stora svarta ormen som levde mellan väggarna. Den åt gnagare. Möss hade förstört två av hennes bilar genom att klättra in i motorn medan den fortfarande var varm under vintern.

Hennes hem var så isolerat att katterna som bodde i ladan blev inavlade och sterila. När även de unga vuxna katterna började försvinna en efter en tänkte hon att det förmodligen var en stor uggle som låg bakom. Huset låg mitt i skogen vid slutet av en lång grusväg. Ibland föll ett träd ner och blockerade vägen. Hon rensade bort det med en yxa.

Hon köpte alltid en bil som satt högt över marken så att den skulle vara mindre benägen att fastna i hjulspåren på grusvägen.

Hennes livsfilosofi var enkel: *Låt ditt hjärta tala om för dig VAD du ska kämpa för och din hjärna tala om för dig HUR du ska kämpa för det!*

* * * * *

En volontär som är både pålitlig och skicklig är guld värd! En kollega uttryckte det på följande sätt: *De som KAN göra något, VILL inte göra det. Och de som VILL göra något, KAN inte göra det.*

För att kunna utnyttja volontärerna fullt ut är det ofta nödvändigt att böja sig bakåt för att ta hänsyn till både deras starka och svaga sidor. Gretchen vägrade till exempel helt att använda en dator. Hon använde en gammal manuell skrivmaskin.

Det kan resultera i ganska bisarra metoder, arbetsflöden och organisationsstrukturer. I vilket fall som helst började min organisationsförmåga att utvecklas.

Jag hade daglig telefonkontakt med medarbetare som var utspridda över Amerika och Europa. Men det var inte ovanligt att det gick flera *år* utan att vi träffades ansikte mot ansikte. Naturligtvis såg vi mycket fram emot sådana möten! Jag minns särskilt en händelse. Det var min första resa till Sverige. När en vacker ung kvinna öppnade dörren tänkte jag att det nog var min kollegas dotter. Jag höll tummarna. Men ingen sådan tur. Hon var hans flickvän! Till skillnad från de flesta av mina arbetskamrater på den tiden var han i min egen ålder.

När jag var i tjugooårsåldern var jag redan en ganska kompetent administratör, åtminstone om man jämför med små ideella organisationer. Vissa hade en liten heltidsanställd personal och andra hade bara frivillig personal. Jag arbetade med båda typerna.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk

